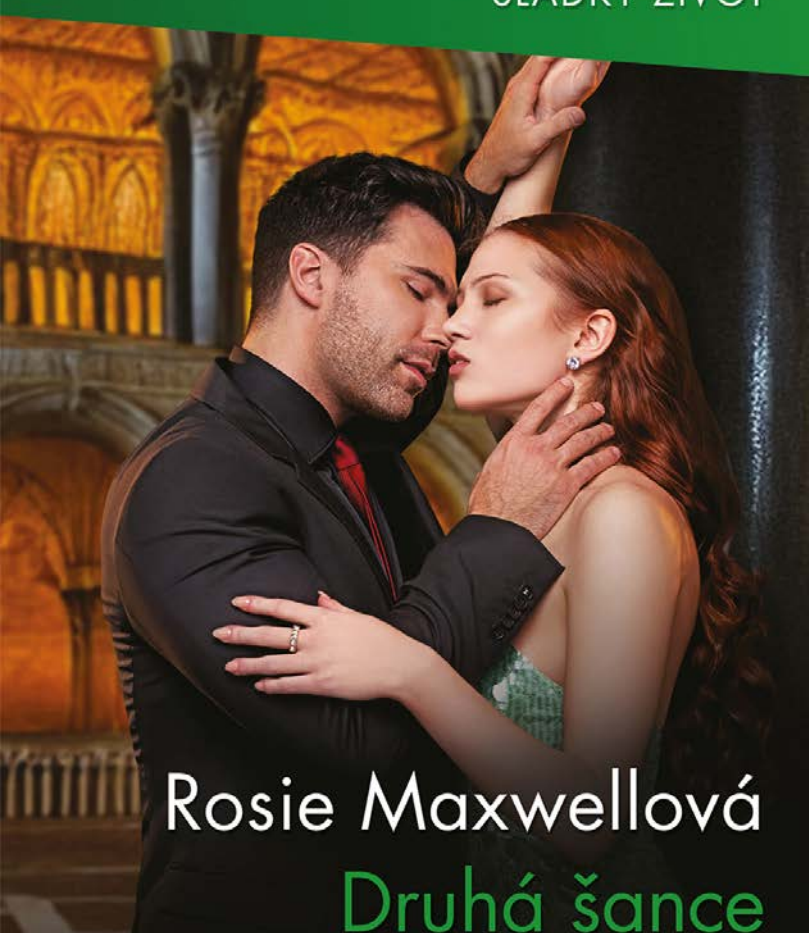
SLADKÝ ŽIVOT

Rosie Maxwellová

Druhá šance pro Itala

HARLEQUIN®

Rosie Maxwellová

DRUHÁ ŠANCE PRO ITALA

Překlad

Kristýna Vítková

Milá čtenářko,

uvažoval jsem o jednom archetypu, který je docela často používán autorkami našich příběhů. Mužům-hrdinům je dovoleno všechno (například před tím, než potkají tu „pravou“, střídat partnerky na jednu noc jako ponožky), ženám je toho povoleno málo, skoro nic.

A docela mě pobavilo, jak nádherně tenhle problém vypíchli už staří Římané – pardon, dokonce už před nimi Řekové. V Odysseji, *tom slavném bestselleru z doby bronzové, Homér popisuje, jak k nymfě Kalypsó (což je mimochodem také bohyně) přichází posel bohů s požadavkem, aby propustila Odyssea, kterého si tam drží už sedm roků, protože se jí to s ním zkrátka líbí. A nymfa si hořce stěžuje. Že když se bohům-mužům zalíbí nějaká smrtelnice (zvlášť Zeus tím byl pověstný), prostě si s ní užívají. A ostatním bohům je po tom houby. Ale když se bohyně rozhodne si stejně tak užívat se smrtelníkem, hned je oheň… na Olympu. A bohyni nezbude než „sklapnout kufry“. Protože hodnotou ženy je nevinnost a cudnost.*

Nevím jak Vám, ale mně to přijde docela pokrytecké. A o to radši mám ty hrdinky, které si dokáží stát za svým a v tom světě jenom pro muže si své místo najít!

Téma se objevuje hned v několika příbězích, které Vám tenhle měsíc přináším, nebudu ale zastírat, že k napsání těchto řádků mě přivedlo jméno hlavního hrdiny příběhu Pro svobodu cokoliv – *Ares (což byl řecký bůh) – a jeho vyvolené Odessy (jejíž jméno určitě ne náhodou připomíná Odysseu).*

A když jsem už připomněl Odysseu, mám takovou perličku: Setkání Elsebet s Danilem na pláži v povídce Muž, který přišel z moře *je prakticky úplně stejné jako setkání Odyssea s princeznou Nausikáaou (fakt se to tak skloňuje!) na pobřeží ostrova Fajáků. Což mně umožňuje parafrázovat text jedné slavné české písně: Čtěte Homéra, tam to všechno je!*

S láskou
Váš Harlequin

Rosie Maxwellová

DRUHÁ ŠANCE PRO ITALA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Billionaire's Runaway Wife

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2024

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Rosie Maxwell
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3260-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3261-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3262-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Domenico Ricci trpěl bolestí. Tělo mu připadalo těžké, jako by měl kosti z olova. Pouhý nádech byl utrpením, způsoboval potíže a silné stahy břišních svalů.

Smutek, pomyslel si pohrdavě. Vždycky zastával názor, že ti, kdo se odvolávají na ochromující účinky smutku, jsou prostě příliš slabí na to, aby se vyrovnali s realitou života. Smrt byla koneckonců nevyhnutelná. Základní fakt života. Připadalo mu mnohem lepší oslavovat člověka než se po jeho smrti utápět ve smutku a zoufalství.

Jenže teď ho opustila jeho milovaná teta Elena a Domenico cítil jen tíhu žalu. Ani pohled na nádherné Benátky, které mu byly domovem od jeho skandálního a nevyžádaného narození – zalité ve tmavých odstínech blížícího se večera, mu nepřinášel téměř žádnou útěchu.

Navzdory Elenině pokročilému věku na to nebyl připravený. Na ztrátu jediné ženy, která ho nikdy neodmítla a která strávila život tím, že ho vedla a povzbuzovala. Dala mu domov a objetí rodiny, zatímco lidé, kteří ho měli milovat a měli se o něj postarat, ho neváhali opustit a ponechat krutějšímu osudu. A teď byla pryč.

Stejně jako všichni ostatní ho opustila i Elena.

V matném odrazu v okně sledoval, jak se mu napínají rty a v koutcích se mu rýsují vrásky, jak ho mozek

nutil znovu prožívat odmítnutí, která za ta léta utrpěl. Počínaje jeho biologickou matkou a konče jeho ženou Rae.

Rae.

Mohutné tělo se mu napjalo, když na ni pomyslel. Na její srdcovitý obličej, hustou kaštanovou hřívu a oči tak překvapivě a nádherně modré, že dokázaly proniknout i do té nejchladnější duše. Donutilo ho to zvednout sklenku k ústům a otupit hořkou bolest dlouhým douškem jantarové tekutiny. Ze všech žen, které mu způsobily šrám na srdci, ho Rae ranila nejhlouběji. Protože si ji *vybral*. Pozval ji do svého života, nasadil jí prsten a složil slib, a ona ho opustila. A to poslední ho sžíralo mnohem víc než cokoli, co musel snášet od příbuzných.

O to nepochopitelnější bylo, že v téhle chvíli toužil právě po jejím utěšujícím doteku. Ze všech smutečních hostů, kteří se právě nacházeli v jeho paláci, byla její tvář jediná, kterou chtěl vidět, jenže Rae se neobtěžovala přijít kondolovat…

Domenico si znovu přiložil sklenici ke rtům a obviňoval svoji melancholickou náladu, že z něj udělala sentimentálního hlupáka. Samozřejmě, že nepřišla! Rae ho opustila. Odmítla ho. Neměla ani špetku slušnosti, aby mu řekla, že je nešťastná. Nenabídla mu šanci napravit cokoli, kvůli čemu se měla špatně. Jednou prostě vyšla ze dveří a nechala mu ubohý krátký vzkaz, aby svoji náhlou nepřítomnost vysvětlila.

Byla posledním člověkem, který si zasloužil místo v jeho myšlenkách. Tou úplně poslední ženou, po níž by měl toužit. Pokud potřeboval útěchu, měl k dispozici nespočet jiných kandidátek, na které se mohl obrátit a jež ho oceňovaly a rády s ním sdílely postel. Protože to bylo všechno, co jim mohl nabídnout. Jednu noc. Jedno setkání. Už nikdy nenechá do svého života vstoupit další bezcitnou, zrádnou ženu.

Podlaha za ním zavrzala. Někdo stál za dveřmi jeho soukromé pracovny ve třetím patře. Pak uslyšel tiché vrznutí, jak se pohnuly pootevřené dveře. Zůstal nehybně stát. Ti, kdo ho znali, věděli, že ho nemají rušit. Takže to byl někdo cizí, kdo po něm bude chtít něco, na co pravděpodobně neměl náladu. Možná reportér, který chtěl vyjádření k Elenině smrti, nebo nějaký příšerně zvědavý jedinec…

Jenže pak se mu zježily vlasy v zátylku a zachytil lehkou, sotva znatelnou vůni, a navzdory příkazu z mozku mu vynechalo srdce.

Věděl, že je to ona.

„Domenico?“

Vyslovit jeho jméno bylo zvláštní. Rae Dunbarové to po dlouhé době, kdy se tomu vyhýbala a odhodlaně ho vytěsňovala ze své mysli, rozvířilo krev v žilách.

A skutečnost, že ho zahlédla poprvé po několika měsících…

Viděla jenom záda, protože zíral z okna a soustředil se na nadčasovou eleganci a soumračnou romantiku Benátek, ale pohled na mohutné tělo a ramena tak široká, až hrozilo, že mu povolí švy na oblečení, jí stále přinášel radost. Byl tak nádherný, až jí vyschlo v krku a cítila, jak se jí v hrudi zvedá roj motýlů.

Samozřejmě nečekala, že se změnil a zničehonic přestal být tím Adonisem, za kterého ho všichni považovali, ale Rae doufala, že jeho vliv na ni časem zeslábl. Nejlépe na nulu. Ale z prvního pohledu bylo jasné, že se to nestalo.

„Tak ses přece jen obtěžovala přijít. I když dost pozdě,“ řekl a napětí ještě víc zvýraznilo rysy jeho pevného těla. Pod černou košilí na míru rozeznala ostré kontury vypracovaných svalů, které ji nikdy neomrzelo hladit, a bez varování ji zasáhla touha cítit jeho horkou, hladkou kůži pod rukama.

„Já vím. Omlouvám se," vykoktala a musela potlačit to nepřekonatelné nutkání se ho dotknout, aby našla svůj hlas. „Od chvíle, kdy jsem se dozvěděla o Elenině smrti, jsem se snažila přijet. Trvalo to pár dní, protože se nad námi usadila arktická bouře. Všechny cesty vlakem a lety byly zrušeny. Obnovili je až dnes, a tak jsem nasedla do prvního letadla."

Slova jí vyletěla z úst a splývala dohromady ve spěchu mu to vysvětlit a ospravedlnit se za rozhořčení, které se ani nesnažil skrývat.

„Překvapuje mě, že ses tak snažila."

„Chtěla jsem tu být," ujistila ho. „Rozloučit se s Elenou a složit úctu té úžasné ženě." Slova se jí zadrhla v hrdle, když ji znovu zaplavil pocit viny z toho, jak dlouho se starou paní nemluvila. A teď už bylo pozdě. „Kdybych věděla, že je nemocná…"

Domenico se otočil a tvář se mu zkřivila tisícem zuřivých stínů. „A jak bys to mohla vědět, Rae? Vzhledem k tomu, že jsi tuhle rodinu opustila."

„Prosím, Domenico," zakňučela Rae a cítila, jak do ní naráží jeho hněv. Téměř ji srazil na kolena, ale věděla, že si ho zaslouží. Obzvlášť, když ho takovým způsobem opustila. „Nepřišla jsem se hádat."

„Tak proč jsi vůbec tady?" zeptal se a v temných očích mu zaplála jakási neovladatelná emoce. Vztek mu zvýrazňoval rysy, takže byl díky tomu ještě působivější. Rae měla v krku takové sucho, až to skoro bolelo. „Nemáš povinnost se rozloučit, o to ses postarala."

„Říkala jsem ti to." Rae se snažila udržet klidný hlas, zatímco na ni působila jeho brutálně mužská síla. Měřil sto devadesát pět centimetrů, měl mohutná ramena, široký hrudník, ostrou bradu, aristokratický nos a oči v odstínu leštěného mahagonu skryté pod hustým, výrazným obočím. Při pohledu na Domenika nemohl nikdo popřít, že se narodil, aby vedl lidi. V jiné době by byl válečníkem. Když ho Rae

poprvé spatřila, napadlo ji, jak moc se ten oblek na míru a úhledně uvázaná hedvábná kravata neslučují s mužem, který je nosí. Tak impozantní a autoritativní byla jeho fyzická přítomnost. „Rozloučit se s Elenou a vyjádřit, jak moc mě mrzí *tvoje* ztráta."

Popravdě jí to bylo víc než líto. Takové vyjádření bylo příliš obecné. *Bolelo* ji to za něj, fyzicky i emocionálně. Proto se vrátila do Benátek.

Když se dozvěděla o Elenině úmrtí, její první myšlenka patřila Domenikovi. Druhá se týkala toho, jak bude těžké se k němu v tu chvíli dostat. Teď byla blíž než za poslední čtyři měsíce, ale stejně jí to nepřipadalo dost blízko. Ty tři metry se zdály jako patnáct tisíc kilometrů a něco v ní – ten samý instinkt, který ji bez jediného zaváhání přiměl k návratu do Benátek a do Palazzo Ricci – toužilo překonat prostor a obejmout ho.

A to stačilo, aby se jí v hlavě spustily poplašné zvony. Neopakovala snad tím, že všeho nechala a spěchala k Domenikovi, staré chyby? Nevrátila se zpátky do světa, z něhož byla tak nešťastná? Jistě, byl to výjimečný okamžik, kvůli němuž bylo její rozhodnutí o návratu ospravedlnitelné, ale nutilo ji to pochybovat, jestli se opravdu za posledních pár měsíců změnila tak, jak si myslela. A to bylo velmi znepokojivé.

„No, tak jsi svoji soustrast vyjádřila," nemilosrdně ji propaloval pohledem. Z jeho chladného výrazu ji zamrazilo v zádech. „Můžeš opustit dům, který tě uvrhl do takového trápení. Nabídl bych ti, že tě doprovodím ke dveřím, ale jsem si jistý, že si pamatuješ cestu ještě z doby, kdy jsi z nich vyšla naposledy."

S dalším jedovatým pohledem se vrátil k pozorování Benátek.

Rae začaly pálit tváře i oči. Vždycky věděla, že umí být nemilosrdný. Řízení celosvětové společnosti s tisíci zaměstnanci to občas vyžadovalo. Ale sám to

neměl rád, a ještě nikdy se neocitla na straně těch, kteří se stali terčem jeho chladného odmítnutí.

Bylo to známkou toho, jak moc s ní byl nespokojený a jak hluboko sahal jeho hněv. Opustila ho. Pohrdla jím a ponížila ho. Pravděpodobně ji už nikdy nechtěl vidět – nebyl to snad důvod, proč se ji vůbec nesnažil kontaktovat?

A přesto přijela.

Raeino srdce svírala nejistota. Možná by ho měla poslechnout a odejít. Domenico ji tu zjevně nechtěl. A Rae tu *nepotřebovala* být. Odloučené manželky přece neměly během rodinných událostí žádnou zvláštní roli. Měl k dispozici palácový personál, který se postaral o všechny praktické potřeby, a nepochybně měl… *jiné společnice*, které uspokojovaly jeho emocionální potřeby.

Jak o tom teď přemýšlela, neměla vlastně žádný důvod se vracet do Benátek. Bylo to naprosto hloupé!

Rae o pár kroků couvla, ale pak se zastavila. V hlavě jí vyskočila nepříjemná myšlenka, že se opět nechává zastrašit Domenikovou náladou a reaguje stejně jako dřív – okamžitě se stáhne. *No, tentokrát ne*, pomyslela si a vzpomněla si na slib, že už se nikdy nenechá umlčet.

Přijela do Benátek, protože měla strach. Bála se, že pro něj bude Elenina smrt tak velkou tragédií, že nebude vědět, jak se s ní vypořádat. Bála se, že bez ohledu na počet ochotných žen nedokáže vyjádřit hloubku svých citů. Z vlastní zkušenosti věděla, že přimět Domenika, aby se otevřel, je jako snažit se posunout tektonické desky. Nic, co dosud viděla, ji nepřesvědčilo, že by její obavy byly neopodstatněné. Takže ho neposlechne. Neodejde, dokud nesplní to, kvůli čemu sem přijela.

S tichým povzdechem se obrnila proti další vlně Domenikova hněvu a popošla k němu.

„Chceš, abych odešla, a já to udělám. Ale nejdřív se chci ujistit, že se máš tak dobře, jak to jen jde. Proto jsem tady," přiznala Rae. „Nejen, abych ti vyjádřila soustrast, ale abych tě zkontrolovala."

Posměšně se uchechtl, což zdánlivě vyjadřovalo mnohem víc, než by měl dokázat jediný zvuk. Ptal se, proč ho opustila, když jí tak záleží na jeho blahu. *A právem*, pomyslela si. Jenže její city k Domenikovi nikdy tím problémem nebyly.

„Jsem v pořádku."

Rae potlačila nutkání zaječet, když ji tak pohrdavě odbyl. Proč musel být vždycky tak tvrdohlavý a neochotný byť o milimetr spustit své ochranné zdi?

„Opravdu? Kolik jsi jich dnes odpoledne už měl?" zeptala se a vstoupila do jeho zorného pole, přičemž ukázala na starožitnou broušenou sklenku v jeho ruce. „Jedl jsi vůbec? Spal jsi?"

„Moje spánkové návyky už nejsou tvoje starost, Rae," vyštěkl způsobem, který naznačoval, že nemluví o spánku, ale postelových partnerkách. Zasáhlo ji to jako žhavá kulka.

„Ne, to nejsou," zamumlala. Nedokázala vyhnat z hlavy představu Domenika s jinou ženou a rázem bojovala i s návalem nevolnosti. „Ale vím, jakou zátěží je smutek pro tělo, srdce i mysl. Vím, jak se den zdá nekonečný a jak toužíš jen po nočním zapomnění a spánku, ale jakmile si lehneš do postele, spánek nepřichází. Vím, jak je těžké normálně fungovat, jako jíst a hýbat se." Domenico naklonil hlavu a zíral na ni, jako by byla čarodějnice a věděla věci, které by vědět neměla. Nikdy by se o ně dobrovolně s nikým nepodělil. „Taky jsem to zažila. Dvakrát. Na to jsi zapomněl?"

Ztráta obou rodičů v tak krátkém rozpětí byla pro Rae tím nejtěžším, co kdy prožila. Většinu dní netušila, jak ten chaos přežila a dostala se na druhou stranu. Nepovažovala se za nijak silného

člověka – vlastně nebyla nijak výjimečná – a v tu chvíli se rozhodně necítila silná, když se ocitla zpátky v Domenikově vlivu a podléhala jeho ohromujícímu charisma, které ji hrozilo vtáhnout zpátky. Všechny důvody, proč musela odejít, se najednou zdály tak nepatrné a vzdálené.

Zvony se znovu rozezněly.

„Ne." Domenico dopil zbytek alkoholu a odložil sklenici. V tlumeném světle nedaleké lampy viděla, jak ho události posledních dnů zničily. Svědčily o tom vrásky kolem úst a stíny pod očima. Napětí. Zlomené srdce. Nikdy předtím nezahlédla tak syrové emoce vryté do jeho příliš hezké tváře. Opět k němu chtěla jít a ulevit mu, i když jen na chvíli. „Nezapomněl jsem. Smrt milovaného člověka je strašná věc." V jeho tvrdém pohledu se něco pohnulo, když se k ní obrátil a opřel se bokem o masivní stůl. „Myslel jsem, že když tu bolest znáš, budeš si o to víc vážit svých vztahů. Jak strašně jsem se mýlil." Jeho rysy znovu potemněly a nasadil výraz, který nebylo těžké přečíst. „Jsi na hony vzdálená ženě, za kterou jsem tě považoval."

„Tak to jsme oba zažili stejné zklamání." Ani Domenico nebyl tím mužem, za kterého ho považovala!

Rozhořčeně vydechl. „Z čeho bys mohla být zklamaná? Dal jsem ti, na co sis vzpomněla. Nabídl jsem ti úplně všechno."

Rae to nemohla zpochybňovat a nikdy by to ani neudělala. Domenico byl neochvějně štědrý, aspoň po materiální stránce, ale právě tahle cena všeho, co nabízel, byla pro jejich vztah osudná.

Stát mu neustále po boku. Vzdát se všech stránek svého života. Upřednostňovat jeho potřeby před vlastními. Každou minutu, každého dne.

Nebylo to těžké. Vzhledem k tomu, jak se choval, bylo snadné dělat vše, aby mu trochu ulehčila život, když bez námitek nesl tak obrovskou zodpovědnost.

Dělalo jí radost, když byl šťastný, a v Domenikově případě to znamenalo mít ji neustále po boku. Jenže pak si jednoho dne uvědomila, že už nemá nic. Práci. Přátele. Koníčky. Vlastní život. Nic, co by ji podrželo, kdyby se někdy ocitla znovu sama.

Byla to její nejhorší noční můra, která se stala skutečností.

Moc dobře totiž věděla, jak ten scénář skončí. V zoufalství a depresi.

Viděla to na vlastní oči. Prožila to a byla bezmocná. Nemohla udělat nic, aby tu zákeřnou bolest zastavila, přestože vyzkoušela všechno.

Myšlenka na návrat do toho emocionálně prázdného a destruktivního místa ji děsila. Bála se, že s manželem, který nebyl ochotný jí pomoci vytvořit prostor pro plnohodnotnější život, po němž toužila, je to velmi reálná možnost.

Při vzpomínce na ten pocit se jí svíral žaludek, ale rychle to zahnala. Účelem jejího návratu nebylo prohrabávat se popelem jejich manželství a rozhodně se do toho nechtěla pouštět v den Elenina pohřbu, navíc v domě plném smutečních hostů, kteří by to mohli zaslechnout.

„V tomhle bodě se budeme muset shodnout, že se neshodneme," zamumlala napjatě.

Domenico ji probodl pohledem, v němž se mísil vztek s odporem. Ale ve stínu číhalo ještě něco jiného, z čeho se jí rozbušilo srdce. Ta neuchopitelná věc, která jí vibrovala těsně pod kůží – něco příliš nebezpečného, než aby tomu věnovala víc než vteřinu pozornosti.

Rae ucouvla a vydechla vzduch, který nevědomky zadržovala. Potřebovala pryč od něj i celé téhle situace. „Dole je pořád plno hostů. Měl bys tam být s nimi, místo aby ses schovával tady."

Přijal její slova s tvrdohlavým mlčením, ale nakonec si povzdechl. „Raději bych zůstal tady,"

odpověděl stroze. „Všichni mi chtějí vyprávět, jak byla Elena úžasná, a já jsem na ni právě teď příliš naštvaný, než abych chtěl přemítat o její dokonalosti."

„Domenico…," vydechla Rae nad jeho přiznáním.

Jeho vztah s Elenou byl drahocennou součástí jeho života, a jakmile ji Rae potkala, pochopila, proč to tak je. Elena byla neuvěřitelně bystrá a měla velkorysé srdce a krásnou duši. Byla takovou stálicí Domenikova života a jeho jedinou rodinou. Vychovávala ho od chvíle, kdy mu bylo pár dní a jeho biologická matka z nějakého důvodu nemohla nebo nechtěla. Rae si nebyla úplně jistá. Kdykoli se pokusila proniknout hlouběji do Domenikovy rodinné historie, rázně ji odmítl.

Vlastně kdykoli se pokusila zapojit do jakékoli konverzace o jeho emocích nebo životě, Domenico ji umlčel. Od prvního setkání cítila, že ho tíží něco z minulosti, ale zatímco fyzicky se k němu dostat mohla, a dokonce využíval jejich sexuální přitažlivost jako způsob, jak ji přivést na jiné myšlenky, emocionálně si ji vždycky držel na délku paže.

V jednu chvíli si myslela, že je společná traumatická minulost ještě víc sblíží a bude to něco, co budou moct sdílet jedině spolu. Nikdy by ji nenapadlo, že je to naopak rozdělí. Ale ze všech věcí, které s ní Domenico odmítl sdílet, ji nejvíc ranila jeho neochota svěřit jí jakékoli podrobnosti o své rodině. Jak by mohla žít s někým, kdo odmítal, aby ho poznala? Jak by mohla obětovat vlastní život a sebe pro muže, který jí nechtěl ukázat své srdce?

V tuhle chvíli však byla Domenikova bolest až příliš zřejmá. Rae ji cítila a už se neubránila, aby k němu přistoupila. Bylo pro ni naprosto přirozené ho pohladit po pažích, přes ramena a ovinout mu ruce kolem krku, aby ho mohla obejmout. Dát mu najevo, že není sám. Fyzický dotek byl vždycky tím nejlepším způsobem, jak se k němu dostat a prolomit tíhu dlouhého

dne nebo stresujícího jednání. Jak ho povzbudit, aby se otevřel. A Rae nesnesla myšlenku, že se ve svém smutku a pochopitelném hněvu izoluje.

Vzpomněla si, jak byla po otcově smrti taky naštvaná. Jak bylo možné, že odešel takhle brzy právě on, a ne někdo jiný? Proč musela se sestrami pokračovat ve svém životě bez něj? Nepochybovala, že Domenico cítí něco podobného. Jeho neskutečně mohutná postava ho činila nedotknutelným, ale měl neuvěřitelnou schopnost cítit a prožívat emoce.

Ale sotva k němu vztáhla ruku, zastavil ji chladným pohledem.

„Co to děláš?“

„Já…“

„Proto jsi přijela?“ zeptal se a potemnělýma očima si prohlížel její tvář, jako by se odpovědi samy zapisovaly do jejích rysů, zatímco ona cítila jen mučivé teplo, které jí spalovalo tváře. „Doufala jsi, že se ti naskytne příležitost, abys mě utěšila, a já se ti vrhnu do náruče?“ Rae byla příliš ohromená, než aby promluvila. „Ani v zármutku nejsem tak hloupý. Dala jsi jasně najevo, že ti na mně nezáleží, a na to jen tak nezapomenu. Takže ti navrhuju, aby ses otočila a tentokrát odešla nadobro.“

Ukázal ke dveřím, přičemž z ní nespouštěl ledový pohled, z něhož se jí udělalo špatně.

Vždycky věděla, že bude zuřit. Domenico nebyl zvyklý, aby mu někdo rozkazoval. Ale čekala, že časem pochopí, že měla pravdu. Chtěli naprosto neslučitelné budoucnosti a její odchod byl tím nejlepším, co pro ně mohla udělat. Nikdy ji nenapadlo, že by *zůstal* tak naštvaný.

Nechtěla mu ublížit, jenom se snažila zabránit tomu, aby ji to ještě víc přemohlo. Jenže žádný jejich rozhovor jí nikdy nepřinesl zlepšení, a tak nebyl důvod věřit, že by jí *rozuměl*, kdyby to zkusila znovu. Takže to radši nezkoušela. Prostě odešla. A nic

v jeho momentálním postoji ji nepřesvědčilo, že se mýlila.

Přesto měla knedlík v krku, když se pomalu otočila ke dveřím a přikázala ztuhlým nohám, aby se pohnuly.

„Vlastně si myslím, že by bylo dobré, kdyby Rae zůstala."

Oba prudce zvedli hlavy. Alessandra Donati, Elenina právnička a dlouholetá rodinná přítelkyně Ricciových, se zastavila ve dveřích a klidně je pozorovala.

„*Che cosa? Perché?*" zeptal se jí Domenico rozzlobeně a probodl ji pohledem, kterým by ji klidně mohl rozpůlit.

Alessandra vypadala, že jí to nevadí. „Myslím, že by měla přijít na zítřejší čtení závěti. Koneckonců je součástí rodiny a jsem si jistá, že by ji tu Elena chtěla."

Rae se snažila skrýt překvapení, že se jí zastává zrovna Alessandra. Znala ji od svého příjezdu do Benátek, ale nikdy nic nenasvědčovalo, že by ji mohla považovat za spojenkyni.

Domenico italsky zaklel a zdálo se, že má potíže se ovládat. „To mi chceš vážně tvrdit, že ji teta zahrnula do závěti?" zeptal se nevěřícně.

„Nic ti netvrdím," odvětila Alessandra klidně. „Elenina poslední přání budou zítra odhalena, aby je všichni slyšeli najednou. Ale radila bych vám, že teď když je Rae tady, měla by tu zůstat."

Oplatila Domenikovi tvrdý pohled a proběhla mezi nimi jakási tichá výměna. Rae trochu žárlila, že *jejich* komunikace jim zřejmě nečiní potíže.

Domenico překonal své pocity a několikrát se na ni podíval, než zakotvil pohledem zpátky u Alessandry. Ale podle stínů ve tváři se jeho emoce každou vteřinou stupňovaly. „*Bene.*" Zvedl ruce. „Dobře. Tak ať zůstane."

„Já ne…," spustila, ale Domenico ji umlčel pohledem. Místo toho se podívala na Alessandru. „V kolik je to hodin?"

„V deset dopoledne. Tady v paláci."

Přikývla a hrdlo se jí sevřelo při pomyšlení, že bude zjevně nechtěným hostem na tak osobní události. Ale sotva to teď mohla zpochybnit, i když nechtěla nic jiného. „Tak se uvidíme zítra."

Alessandra jí věnovala přívětivý úsměv a odešla. Rae usoudila, že je nejvyšší čas ji následovat. Setkání s Domenikem ji vyčerpalo a potřebovala horkou sprchu, a pak měkkou postel.

„Kam si myslíš, že jdeš?" zeptal se Domenico, když vyrazila ke dveřím.

„Zpátky do hotelu."

„To si nemyslím. Zůstaneš tady."

Rozbušilo se jí srdce při pomyšlení, že by měla zůstat v paláci, kde na ni za každým rohem číhaly tak neuvěřitelně silné vzpomínky. Když procházela před chvílí vchodem a vzpomněla si, jak ji Domenico nesl přes práh, málem se rozplakala. A jak stoupala po schodech, s každým krokem si vybavovala všechny ty chvíle, kdy ji po nich vedl za ruku a v očích měl příslib něčeho neuvěřitelného.

„To není nutné. Mám…"

Domenico zvážněl. „Nezkoušej mě, Rae. A zrovna dnes. Vůbec ti nevěřím. Takže zůstaneš tady, kde na tebe budu moct dávat pozor."

„Dávat na mě pozor?" Nedokázala potlačit svůj nedůvěřivý tón, když ji vykreslil jako nezvladatelnou svěřenkyni. „Co si představuješ, že udělám?"

„Nebudu předstírat, že vím, co se ti odehrává v hlavě," odsekl, a to byla další rána do srdce, protože Domenico byl první člověk, jemuž Rae v dospělosti dovolila, aby ji poznal. Ale teď si uvědomila, že nikdy neznal celou její osobnost. Ne ty části, které ztratila nebo skrývala ve snaze být takovou manželkou,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Druhá šance pro Itala**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.